

nej, er Amsterdamtraktaten ikke mere, og det, vi gerne vil have regeringen til, er at sige, hvad det er regeringens opfattelse, at Danmark vil gøre, når Danmark har sagt nej den 28. maj 1998.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Amsterdamtraktaten er, som det er de fleste bekendt, resultatet af 15 måneders benhårde forhandlinger, og Danmark var med hele vejen igennem fra første dag til sidste dag i disse forhandlinger. Forhandlingerne har været formet og været ført i tæt, tæt samspil med Folketingets partier og ikke mindst Folketingets Europaudvalg, som udenrigsministeren også tidligere i dag har understreget, og vi overvurderer vel ikke os selv, når vi siger, at den danske indsats har givet bonus. Det kan faktisk dokumenteres, det kan læses.

Vi har præget Amsterdamtraktaten på en række afgørende punkter. Vi står i dag med en bedre traktat end den, vi har. Maastrichttraktaten vil blive afløst af en bedre traktat, og det er der en lang, lang række gode grunde til, som det også fremgår af bemærkningerne i regeringens lovforslag om Danmarks tilslutning til Amsterdamtraktaten, som vi netop har haft til forhandling her i Salen.

Jeg skal ikke gentage, men blot understrege, at vi faktisk i den nye traktat genfinder langt flere – langt flere – velbegrundede dele af det danske samfunds grundlæggende værdier: fra menneskerettigheder over beskæftigelse og miljø til åbenhed og til de andre mål, vi nu engang lægger så stor vægt på her i samfundet.

Med Amsterdamtraktaten er vi samtidig i den situation, at vi har givet startskuddet til en ny fase i EU's udvidelse. Uden Amsterdamtraktaten ingen ordentlig udvidelse og slet ingen afslutning på udvidelsesforhandlingerne, sådan er det. Det gælder oven i købet, fordi netop udvidelsen er vor generations største pligt og største udfordring, og det kan ikke nytte noget, at vi ryster på hånden og ikke ser den historiske forpligtelse, vi har.

For det tredje: I Amsterdamtraktaten har regeringen sikret de fire danske forbehold, som vi har lovet at sikre. De står uændret før, under og efter konferencens forløb, og det er så sandt, så sandt.

Min sjæl, hvad vil du mer? Vi står med en bedre traktat end den, vi har; vi står med de fire forbehold, som vi har lovet, og vi står med en udvidelsesstart på det vigtigste udenrigspolitiske projekt siden Anden Verdenskrig. Alt sammen er intakt, den afgørende udvidelse med de 10 central- og østeuropæiske lande kan nu gå i gang. Af disse tre afgørende grunde – udvidelsen kan gå i gang, en bedre traktat end den, vi har, og de fire forbehold sikret – arbejder den danske regering derfor for et dansk ja den 28. maj 1998. Det vil vi faktisk bruge vores energi, vores idékraft, vores argumentationskraft og vores informationsarbejde på.

Så er der en række andre partier, der arbejder for et nej, og som har en helt anden dagsorden. Det er sådan set deres problem: De arbejder for et nej til traktaten, men de har, synes jeg, i grunden ikke særlig let ved at forklare, hvad et nej egentlig skal bruges til, og det har de ikke, fordi de jo ikke er enige om, hvad det nej skal bruges til. De er heller ikke engang enige om, hvad begrundelsen for nej et egentlig skal være, og det kan man da ikke forlange at vi skal klare for de pågældende partier – undskyld jeg siger det. Meget vil vi gerne gøre.

Men for nu at komme til det seriøse, skal jeg sammenfatte meget, meget kort, inden udenrigsministeren, som jeg vil foreslå, besvarer mere uddybende på regeringens vegne.

Konsekvenserne af et nej vil jeg egentlig godt hæfte et par overskrifter på. Som jeg har sagt ved flere lejligheder, betyder et nej, at Danmark bliver kastet ud i en situation, hvorover der står: Usikkerhed, usikkerhed og usikkerhed. Der kan tilføjes, at vi mister indflydelse, vi mister vores position, vi bliver bragt i drift til sidelinjen i det europæiske samarbejde, og vores ambitioner om at gøre os gældende, sætte vores præg og inspirere bliver sat tilbage. Dertil kommer, at vi kommer til at forsinke en proces, som har at gøre med den vigtige opgave, jeg just beskrev før, nemlig fredens proces, udvidelsens proces, og endelig fraskriver vi os indflydelse på beslutninger, der har afgørende betydning – ikke alene for os, men for hele Europa fra Atlanterhavet til Uralbjergene.

Jeg kan ikke se, at det er i det danske samfunds interesse, og jeg er temmelig overbevist om, at et nej først og fremmest vil betyde, at det er de mennesker i vores samfund, der i virkeligheden har det hårdest – de mennesker, der først bliver arbejdsløse eller har sværest ved at komme i arbejde – som bliver de reelle tabere.